

Linda Castillo

KÁRHOZAT

VS V I L Á G S I K E R E K

Linda Castillo

KÁRHOZAT

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Fallen

Text copyright © 2021 by Linda Castillo
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.
All rights reserved.

Hungarian translation © Beke Cz. Zsolt

© General Press Könyvkiadó, 2022

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
BEKE CZ. ZSOLT

A borítót andipantz fotójának felhasználásával
KENYÓ ILDIKÓ
tervezte

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 452 629 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4-8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Nyomta és kötötte a KORREKT NYOMDAIPARI Kft., 2022
Felelős vezető Barkó Iliász ügyvezető igazgató

1. FEJEZET

Tudta, hogy nehéz lesz visszatérnie annyi év után, különösen amennyi fájdalmat okozott a távozásával. Megbántotta azokat, akiket szeretett, és nem vesztegette az idejét lelkiismeret-furdalással. Olyan kapcsolatokat tett tönkre, amelyek a világon mindent jelenthettek volna számára. Másokat okolt a balszerencséjéért, soha nem ismerte be, hogy esetleg ő hibázott. Nagyon is értett ahhoz, hogyan kövesse el egyik hibát a másik után, szépen sorban.

Egyszer, régen, Painters Millt tekintette az otthonának. Ide tartozott, a közösség része volt, és nem igazán érdekelte, hogy mi van a kukoricaföldeken, a kies tanyákon és a kanyargós földutakon túl. Akkoriban ez a város volt számára a világ közepe. A családjá a mai napig itt él – igaz, ő már tizenkét éve nem tagja ennek a családnak. Noha nem kifejezetten örült neki, mélyről fakadt a kapcsolata ezzel a hellyel és a lakóival – véleménye szerint túl mélyről –, és ez egy olyan kapocs volt, amit már nem tudott elszakítani, bármennyire is erőlködött.

A mesébe illő kisváros a tipikusan amerikai főutcájával és a festői környezetével nem volt mindig ilyen barátságos. A tizenhét éves önmaga számára Painters Mill a dörgedelmes leckék, a betarthatatlan szabályok és a kemény büntetések színhelyét jelentette, amiket olyan emberek osztottak ki, akik, hozzá hasonlóan, tudták, hogyan kell fájdalmat okozni a másiknak.

Évek kellettek hozzá, hogy rájöjjön, mekkora baromság volt a szenvedés, és az az érzés, hogy ő sosem lehet elég jó. A *mamma* is mindig azt mondta: az időt tisztelni kell, az élet pedig egy kegyetlen tanár. Ebben például igaza volt az anyjának.

Painters Mill semmit sem változott. A főutca a bájos kirakataival és az amish szuvenirboltjaival még mindig a történelmi belváros központja volt. Az idilli farmokon és földutakon még mindig fel-felbukkant egy lóvontatta kocsi vagy szénásszekér. Mintha visszaugrott volna az időben, és igazából soha nem is hagyta volna itt ezt a várost, és ami azóta történt, csak egy álom lett volna. Minden ugyanolyan volt, mint annak idején, és ez mélységesen felzaklatta.

A Fűzfaliget Motel is éppen úgy nézett ki, mint egykor. Ugyanaz a lepukkant homlokzat, a parkolóban murva vetett port. A szobában ugyanaz a bűnronda narancssárga szőnyeg, a falakon ugyanazok a ronda képek. A levegőben ugyanúgy enyhe cigarettaszag és az állott törölközők aromája keveredett. Tizenhét évesen nem lett volna szabad itt járnia. Ha volt valami, amit igazán megtanult az életben, az az, hogy csak előre nézzen, a múlttal nem szabad foglalkoznia. A céljaira kell összpontosítania, nem azokra a dolgokra, amiket megbánt. Hosszú évek áldozatos munkája kellett hozzá, hogy kiküzdje magát a pöcegödörből, amivé az élete vált. Jól megvolt, remélni sem merte volna, hogy eddig eljut, tisztességes életet élhetett. Számít ez az egész most valamit? Elegendő volt?

Rachael Schwartz az ágyra dobta az utazótáskáját. Úgy vélte, eleget várt ahhoz, hogy helyrehozza a dolgokat, hogy helyrehozza a tévedését, ami a mai napig álmatlan éjszakákat okozott. Az egyetlen rossz döntést, amin nem tudta túltenni magát, ami évek óta ott motoszkált az agyában, és nem hagyta nyugodni. Nem tudta, mire számíton, minden úgy alakul-e, ahogy szeretné. Csak abban volt biztos, hogy meg kell próbálnia. Bármilyen lesz a végeredmény, pozitív, negatív, vagy valahol a kettő között, azzal együtt kell élnie.

Hajnali kettőkor kopogtattak az ajtaján. Már akkor tudta, ki az, amikor még csak kikászálódott a takaró alól. Mosolyogva lépett az ajtóhoz, és megörült, amikor a kémlelőnyíláson át meg is lát-

ta a látogatóját. Az izgalom azonban nem tudta elnyomni benne a félelem morajlását. Szélesre tárta az ajtót.

– Már ideje volt... – mondta.

A látogató arcán mosoly futott át, a szemében felismerés csillant.

– Azt hittem, soha többé nem találkozunk.

– Nincs ekkora mázlid – mosolyodott el Rachael.

– Bocs a kései óra miatt. Bemehetek?

– Azt hittem, meg sem kérzed. Bőven van mit megbeszelnünk. – A nő hátralépett, és beengedte a látogatóját. – Felkapcsolom a lámpát.

Zakatóló szívvel lépett az éjjeliszekrényen álló lámpához. Hónapok óta gondolkozott azon, mit is fog mondani, de most egy értelmes mondatot sem tudott volna kinyögni. Nem éppen ideális, de hát mire számított?

– Remélem, hoztál bort – mondta, miközben lehajolt a kapcsolóért.

A csapás a semmiből érte. Fehér fény villant a szeme előtt, zúgott a füle, mintha dinamit robbant volna a fejében. A fájdalom szinte kettéhasította a koponyáját. Térdre rogyott, döbbenet és zavarodottság lett úrrá rajta.

Megkapaszkodott az éjjeliszekrényben. Hangosan nyögve, imbolyogva álló helyzetbe küzdötte magát, aztán megfordult. Észrevette az ütőt a látogatója kezében, mint ahogy mást is, amit korábban nem látott: a sötét szándékot, az eltemetett haragot. *Édes istenem, hogy lehettem ilyen naiv?*

Az ütő hatalmas suhintással ismét lecsapott. Rachael bizonytalanul jobbra lépett, hogy kitérjen előle, de nem volt elég gyors. Az ütő a vállára sújtott, megreccsent a kulcscsontja, a hirtelen fájdalomtól levegőt is alig kapott. El akart szaladni, de nyöszörögve térdre rogyott.

A látogatója közelebb lépett. Még nem végzett. Rachael oldalra fordult, védekezően felemelte a kezét. Az ütő az alkarjának csapódott, fájdalomában és a rémülettől úgy villódzott a szeme előtt, mint egy stroboszkóp.

– Ne! – kiáltotta.

A támadója összeszorított fogakkal hátralépett, a tekintete élettelen, mintha csak üvegszeme lenne. Rachael feje hátra-nyeklett az arcára mért ütéstől. Elharapta a nyelvét, vér ízét érezte a szájában. Sötétség úszott a szeme elé, mintha a semmi-be zuhanna. A válla a padlónak ütődött, az arca hozzáért a szőnyeghez. Tudta, hogy súlyosak a sérülései, hogy a látogatója nem áll le, hogy nagyon is elszámolta magát.

Léptek tompa hangja a szőnyegen, halk lihegés a fáradságtól. Rachael kóválygó fejjel az ágy felé nyúlt, megragadta a lepedőt, megpróbálta felhúzni magát. Az ütő centikre a kezétől csapódott a matracba. Még megmenekülhet. Embertelen hang tört fel a torkából, miközben rávetette magát az ágyra, aztán megragadta a lámpát, és kitépte a vezetéket a falból.

Az ütő most a hátán érte, a borzalmas hangú csattanás hatására nem kapott levegőt. Áramütés szaladt végig a gerincén. Minden erejével azért küzdött, hogy ne veszítse el az eszméletét. Egész testével próbált lendületet adni a lámpának, de túl súlyosak voltak a sérülései, a lámpa tompán koppant a padlón.

– Hagyj békén! – zokogta.

Legördült az ágyról, próbált lábra állni, de megbicsaklott a térde, és a földre zuhant. Körülnézett, talán egy méterre lehetett a tárva-nyitva álló ajtótól. Halvány fény világította meg a bejáratot. Ha addig el tudna jutni... Ott a szabadság, az élet, gondolta. Kúszni kezdett az ajtó felé, a fájdalom mint tehervonat taglózta le minden egyes mozdulattal.

Balról lépteket hallott, a látogatója megkerülte az ágyat, elállta az útját.

– Ne! – üvöltötte a rettegéstől rekedten. Nem maradt ideje, hogy felkészüljön a következő támadásra.

Az ütő akkora erővel landolt a bordái között, hogy az oldalára fordította. Állatias hörgés szakadt ki belőle. A fájdalom mindent felülírt, megpróbált a száján át levegőt venni, de csak vért nyelt.

Sípolva fújta ki a levegőt, amikor a hátára fordult. A fölé

magasodó arc egy lelkiismeretlen gép arca volt, érzelemmentes tekintetében leírhatatlan céltudatosság. Semmi intellektus, semmi érzelem. Ekkor értette meg, hogy meg fog halni, hogy az élete ebben a mocskos motelben ér véget, és az égegyadta világban nem tehet ellene semmit. *Találkozunk a pokolban!*, gondolta.

A következő csapást már nem látta.